

David Allen: DIVOKÉ PRÁZDNINY

Kapitola čtvrtá: PŘISTIŽENÍ

"No to je dost, že dete! Máte?" Měli jsme. Vlčák se ptal na deky a přikrývky. Na dnešek jsem se těšil jak malej kluk. (Dobře, možná někdo namítne, že JSEM malej kluk, ale tohle přísloví snad použít můžu ne?) První přespávačka v naší lesní pevnosti! Jedna z prázdninových radostí, o které jsem byl v minulých letech ochuzen. Teď už jsem ale plnohodnotný člen party a s tím přicházejí výhody. Jako třeba přespávačky v pevnosti.

Už jsem vám vyprávěl o naší boudě? Určitě ano - je to sídlo naší party a přes prázdniny náš druhý domov. Slouží taky jako základna pro naše výpravy proti Veverčákům, a na druhou stranu i jako vězení a mučirna pro zajaté nepřátele. Prostě víceúčelová budova. Najdete ji v lese za vesnicí (přesné místo je samozřejmě tajné) a stojí tam už odnepaměti, postavily ji generace kluků před námi, od té doby byla nesčetněkrát zbouraná, přestavěná a zase opravená. Nachází se na nízkém skalním výstupku, takže je z ní hezký výhled po okolí, ale z venku dovnitř vidět není - což je ideální. Zadní stěna přiléhá ke skále. Má 3 poměrně prostorné místnosti, z nichž jedna je plná matrací, peřin a dek. Tady trávíme nejvíc času, někdy to celá odpoledne jen tak proležíme a prolonošíme... A když chceme, dá se tu i přespávat.

Na zimu samozřejmě tohle všechno odneseme domů a ukryjeme u nás na půdě. A na to se právě ptal Vlčák. Jestli jsme nezapomněli přinést peřiny a deky. Jeho péče byla ale zbytečná, všechno bylo pečlivě vyprané, vyklepané a vyvětrané, abychom ho my kluci stihli během dvou měsíců náležitě zabahnit, propotit a zamazat.

Večer jsme uhasili táborák, převlékli se do spacího a zalezli do ložnice. Přespávat v lese ve spacáku má svoje kouzlo. Ale přespávat v lese normálně v peřinách? Kdo nezažil, nepochopí. Jenže spát se nám ještě nechtělo. A tak jsme vedli řeči... Lišák si zase stěžoval, jak má přísné rodiče. Dneska ráno si potřeboval "ulevit" na záchodě. „Ulevováním“ myslel samozřejmě honění péra, tedy činnost nám klukům velice dobře známou. Lišák se jen tak tak vyhnul výprasku, když jeho táta nečekaně otevřel dveře. "Kdyby mě přistihnul, tak bych to schytl rákoskou přes ruce," konstatoval Lišák suše. Tím určil téma dalšího hovoru. "A co ty, Kosáku? Už tě doma někdy chytli?" Hm... Vzpomněl jsem si, jak máma párkrát vešla ke mně do pokojíku v "nevhodnou chvíli". Ale jestli něco viděla... Nevím. Jestli jo, tak určitě nic neřekla. Ale loni o prázdninách jsem měl zážitek, o který jsem se kluky rozhodl podělit.

Příběh první – Přistižení s bratrancem

Bylo to loni, první noc, co jsem byl tady. S bratránkem jsme se půl roku neviděli a já se nemohl dočkat - bylo mi 13, hormony v mém těle bouřily a já začal pomalu objevovat rozkoše – a rizika – masturbace. Měl jsem neuvěřitelný štěstí, že jsem měl o něco staršího bratrance, který mě ochotně

zaučoval – společný honění nám přišlo jako naprosto přirozená a samozřejmá věc. A ve 13 letech to bylo něco nového, úžasného, navíc s nádechem „něčeho zakázaného“. Domluvili jsme se, že „si dáme“ hned první noc. Nemohli jsme se dočkat večera. Už odpoledne na koupališti bylo naše "těšení" dost znát a projevovalo se boulí na plavkách, kterou se nám naštěstí dařilo před kamarády skrývat.

Večer jsme se konečně zavrtali do postele, až strejdu překvapilo, že jdeme spát tak brzy. Ale my spát nešli.

Chvíli jsme leželi v posteli a povídali si o všem možném. Museli jsme počkat, dokud strejda neusne. Což nebylo snadné. Ptáčky nám stály jak svíce - oba jsme si dali týdenní pauzu, abysme si to teď víc užili. Debata se samozřejmě stočila na sex, a my měli co dělat, abysme udrželi ruce v klidu. Vyprávěl jsem bratránkovi příhodu, která mě potkala na školních záchodcích – nějací deváťáci si tam poměřovali péra, a když jsem tam nečekaně vběhl, vyhodili mě se slovy „Sám to máš jenom na čůrání, tak se neplať mezi velké kluky.“ Kdyby jenom věděli!

Asi tak po půl hodině jsme došli k závěru, že už je bezpečno. Vylezl jsem z postele a přešel k bratránkovi. Pyžama jsme neměli, spali jsme nazí i normálně. Sedli jsme si proti sobě, já mu sáhl mezi nohy a on mi to hned oplatil. Už v našem mladém věku jsme věděli, jak to chodí, takže jsme honili pomalu, s pauzami, aby byla rozkoš co nejlepší. Sakra, to je slast! Nevydržel jsem, prohnul jsem se v zádech a se vzdycháním se svalil na postel. Nevydržel jsem, chtěl jsem se co nejrychleji dodělat, ale bratránek mi držel ruku a postupoval hezky pomalu, lehce... A pak přestal úplně. Ne, ještě není čas na „velký závěr“.

Pak přišla řada na něj. Zasedl jsem mu ruce, aby si nemohl pomoci sám, a začal ho poomalu dráždit... A zrovna když se bratránek prohnul v zádech a začal sténat... "Co to tady sakra děláte?" Naše vzrušení opadlo a místo něj jsme zrudli jako raci. Teprve pak jsem si uvědomil, že jsem nezamknul dveře...

Stáli jsme u postele, s hlavou skloněnou, rudí studem. Strejda nám nedovolil se obléknout, protože "na to, co vás čeká, hadry nepotřebujete". "A jestlipak víte, co vás čeká?" "Výprask," zašeptal bratránek. "Přesně tak. A ne malý, bude to 15 ran rákoskou." To bude bolet. "Nebo domácí vězení na týden. Můžete si vybrat." Okamžitě jsem strejdu ujistil, že bude výprask. 15 ran rákoskou sice bolí hrozně, zvláště od chlapa s tak pádnou rukou, jako je strejda. Ale být místo blbnutí s klukama zavřený doma? To je přeci násilí na dětech!

"A jestlipak víte, za co?" Podívali jsme se na sebe. "No... Protože jsme si tady tóóó... No, jako... Jako honili péra." Strejda se rozesmál. "Cože? Ale kluci, proč bych vás za to měl trestat?" Koukali jsme jak... Jako péro z gauče, no. "Na tom přece není nic špatného. Když já byl kluk..." Pak se ale zarazil. "Ale tohle všechno - to sou věci, který musíte dělat v soukromí. Nenechat se chytit. Byli ste neopatrný a za to teď dostanete nařezáno."

Svlečení už jsme byli, tak nás strejda přehnul přes postel, každý z nás dostal 15 ran rákoskou. Tím ale trest neskončil. "Lehnout na záda a ruce za hlavu!" Nevěděli jsme, co nás čeká, ale brzy nám to došlo. První šel na řadu bratránek. ŠVIH! Aúúúúúúúúúúú! Vyskočil z postele a držel si péro. Strejda mu vrazil jednu páskem přes žalud! "Zpátky! Tahle se nepočítá." Podle bratránkova kvičení bylo jasné, že to moc bolí, což jsme ostatně dobře znali - mučení penisu patřilo mezi oblíbené kratochvíle našich veverčáckých nepřátel. Bratránek dostal 5 přímo přes žalud. "Teď ty!" Lehnul jsem si na postel, dal ruce za hlavu a zatnul zuby. Aúúúúú! Od strejdy to bolelo mnohem víc než od Veverčáků.

"Tak. Vztyk! Ruce za hlavu!" Strejda nás postavil do kouta a chvíli nás pozoroval. Ale mnohem víc než bolavé zadky nás v tu chvíli trápily naše bolavé... Koule. Strejda nás vyrušil těsně před koncem, a kdo si to někdy zkusil, ví, jak je to nepříjemné. A strejda to určitě věděl. Jinak by nám nevymyslel tak ďábelský poslední trest. "Tak, mládeži. A teď poslední část trestu. Zákaz sahání na ptáčky. Na 24 hodin." S bratránkem jsme na sebe vyděšeně pohlédli. V tomhle stavu vůbec neusnu! Vždyť mi do tý doby upadne! "Prosím, strejdo, nešlo by to nahradit výpraskem?" Strejda se zasmál. " Žádný takový!

Neumíte si dát pozor, tak nebude úleva." Kdybychom si potom někde ulevili „tajně,“ strejda by na to jistě nepřišel. Ale dali jsme slovo, a tak jsme to museli vydržet. Druhý den večer už jsem zamknout nezapomněl...

"Teda, tomu říkám příběh. Myslím, že letos bysme vás mohli držet bez úlevy celej tejděn, co vy na to? Třeba byste si to užili ještě víc?" Lišák ode mě dostal herdu do zad.

"Tak, kdo bude další?" "Já nevím, tak třeba ty." Vlčák jen pokrčil ramenama, podložil si záda polštářem a začal vyprávět.

"Stalo se to před třemi lety na podzim. Táta mě občas bere s sebou na čekačky."

Část druhá – Na posedu

Pomaloučku se začalo stmívat. Měsíc svítil a Vlčák s tátou seděli na posedu a čekali na zvěř. Samozřejmě, noc byla dlouhá a srny ne a ne přicházet, tak se táta se synkem zapovídali. Chvilí to vypadalo na úplně normální otcovsko-synovskou debatu... Co škola? Co holky? Co kluci? Až do chvíle, než se Vlčák zeptal táty: "Co je tohle?" "Nic." "Jak nic?" "Nic, nech to tam!" Ale divoký Vlčák si nedal říct, sáhl za trám posedu a vytáhl... Pornočasopis.

"Jé, tati, to je tvoje?" "Ne. Vrať to tam." "Ale jiný myslivce tady nemáme. Takže buď to tu nechal někdo cizí... Nebo je to tvoje." "No tak je to moje. Vrať to zpátky." Pro Vlčáka to byl šok, asi jako pro každého kluka, když najde tátovo porno. Jasně, asi tak nějak tušil, že i jeho táta si občas udělá dobře... Zvlášť když maminka od nich už dávno odešla... Ale vlastně... Vlastně ho nikdy nenapadlo takhle o tátovi přemýšlet. Snažil se ještě několikrát zavést řeč na časopis, ale táta ho vždycky odbyl. Jenže Vlčákovi bylo toho roku třináct, a to je věk, ve kterém kluci objevují spoustu nových věcí. A takový pornočasopis...

"Musím si jít odskočit," oznámil suše táta a Vlčák měl co dělat, aby potlačil vzrušení. Táta slezl z posedu a Vlčák zůstal sám. To se ví, hned jak táta zavřel dvířka, sáhl chlapec po časáku a začal listovat. Chvilí listoval a v duchu prosil tátu, aby tady časopis nechal, aby si ho mohl zítra přijít prohlédnout v klidu. Časopis byl plný obrázků nahých holek, nahých kluků... Na jedné stránce byl kluk, vypadal hodně mladě, svázaný na posteli, a nad ním svalovec s bičíkem. Na klukově zadku už bylo pár hezkých červených pruhů. Vlčák tehdy ještě pořádně nechápal, proč se mu to tak líbí. Ale věděl přesně, co teď potřebuje. Sáhl si do kalhot a začal masírovat svoji kládu, ztvrdlou jako nikdy. Už už se pomalu blížil slastný vrchol, když... Posed se otřásl a Vlčák si uvědomil, že se táta vrací. Rychle schoval časopis zpátky za trám a chvíli pokračovala čekaná.

Ale v tom najednou - než se Vlčák stihl vzpamatovat - uchopila ho silná ruka jeho táty, přehnula ho přes koleno a stáhla mu kalhoty. Na zadku mu přistálo pár ostrých ran. "Au! Za co?" "Ty dobře víš. Když jsem odcházel, byl časopis zadní stranou dolů. Teď je obráceně." "Au! To já ne!" řekl Vlčák, napůl ze srandy. Dobře věděl, že z tohohle se nevykecá. "Navíc, když jsem přišel, viděl jsem ten stan v rozkroku a flek na kalhotách. Budeš ještě zapírat?" Jako všichni třináctiletí kluci, ani Vlčák nedokázal zakrát vzrušení. Klukovské tělo si prostě dělá, co chce. "Dobře, dobře, přiznávám!"

Vlčák nebyl z těch, kdo by se s tátou hádali o výprask. „Zločinu“ se dopustil, byl odhalen, takže teď stáhnul tepláky a trenky a nechal si vysázet rány řemenem. Rány to byly lehčí, na posedu nebylo místo k rozmáchnutí. Ale o to víc jich bylo. „Aúúúúú! Aúúúúú! Aúúúúú! Aúúúúú! Aúúúúú!“ V nočním lese to skutečně znělo jako vytí vlka. Vlčák se opatrně posadil na svůj červený zadek a dál se snažil zahlédnout vysokou. „No vidíš. To tvoje kňučení určitě všechnu zvěř odehnalo,“ řekl táta napůl v žertu. Vlčák to ale jako legraci nebral. Táta brzy poznal, že jeho syn je nějaký smutný. „Když mně to vadí. Kluci si ze mě dělají kvůli tomu legraci. Že prej při výprasku vyju jako vlčák.“ „No tak nevyj!“ „Nojo, ale když to se nedá...“ „Hloupost! Je to jenom na tobě! Seš kluk, tak přece musíš něco

vydržet!“ „Nojo, ale...“ „Žádný ale! Copak seš nějaká slečinka z města? Seš lesní muž, a ten přeci něco vydrží!“

Ale na Vlčákově tváři bylo vidět, že tátův argument ho tak úplně neuklidnil. Pak tátu něco napadlo. Vzal časopis a dal ho synkovi do ruky. "Chceš? " "Cože?" "Je tvůj. Přeci nebudu před čtrnáctiletým klukem tajit, že existuje porno!" "Ale vždyť jsi mě teď..." "Za to, žes ten časopis bral bez dovození. Za neposlušnost. Ne za porno." Vlčák pochopil. Nemohl uvěřit, jaké má štěstí. „Ale nebude zadarmo!“ Táta časopis zase sebral, než ho chlapec stihl otevřít. „Tak. Musíš si ho zasloužit.“ Táta znovu odepnul pásek. „Tak podívej, dostal jsi dvacet ran a mohl sis plíce vykřičet. Tak teď dostaneš dalších dvacet. Když je zvládneš bez křičení, je časopis tvůj.“ „Ale tati, já... JAU!“ „Ta se nepočítá.“

PRÁSK! PRÁSK! PRÁSK! PRÁSK! Táta tentokrát Vlčáka šetřil. Ale to neznamená, že rány nebolely. Ale Vlčák se rozhodnul. Zatnul zuby. A nepovolil. PRÁSK! PRÁSK! PRÁSK! Stálo ho to hodně přemáhání, ale rozhodl se, že tentokrát to vydrží. Tentokrát kňučet nebude. Ne kvůli pornáči, na tom mu vůbec nezáleželo. Ale chtěl dokázat sám sobě a tátovi, že je pořádný kluk a že to vydrží! PRÁSK! PRÁSK! PRÁSK! Po dvacátý ráň se svalil na podlahu posedu. Chvíli se tam svíjel bolestí. Ale hrálo ho pomýšlení, že to dokázal. A ještě větší radost mu udělalo, když ho táta poplácal po rameni a řekl „Tak vidíš, že seš kluk!“

Vlčák listoval časopisem a občas se zeptal táty na něco, čemu nerozuměl nebo co mu přišlo zvláštní. Hm, sex je někdy divnej, říkal si. Zadek ho pěkně páčil, ale sebevědomí mu nechybělo. Vida, vida, i odolnost proti bolestí se dá cvičit! Vlčák věděl, že tentokrát už před klukama ostudu neudělá, a když ho zajmou Veverčáci, bude držet jazyk za zuby. A kdo ví, jednou si třeba vyslouží i lepší místo v partě. Jednou bude třeba i šéfem party! Sám se té myšlence zasmál, a dál listoval časákem. Tlak v kalhotách začínal být nesnesitelný. Podíval se na tátu a zkusil odhadnout, co by se asi tak stalo, kdyby si tady a teď zkusil ulevit. Dostal by zase nařezáno? Anebo by to tátovi bylo jedno? Anebo... Nebo by se třeba i přidál?

„Téda! Taky bych chtěl takovýho tátu!“ poznamenal Vrabčák. „Máš nás, to ti musí stačit.“ „Neboj, Vrabče. Taky budeš mít zážitek. Dřív nebo pozděj tě někdo chytne, a když budeš mít štěstí, tak tě taky seřeže.“ „Ale já už přistiženěj byl. V květnu, na škole v přírodě.“ „Kdo tě chytil? Učitelka?“ „No dovol? Tak blbej nejsem, abych se nechal chytit účou. Ne, byl to Filip.“ Filip byl Veverčák, nejmladší člen Veverčácké party. Protože Veverčí nemá vlastní školu, chodíme my kluci so školy společně. A v květnu byla Vrabčákova a Filipova třída na škole v přírodě...

Část třetí – Škola v přírodě

Odpolední program skončil a Filip se začal nudit. Chvíli seděl s klukama ve společenské místnosti, ale pak se rozhodl, že je potřeba to trochu oživit. V pokoji měl nějaké karty, doufal, že si s ostatními kluky ze třídy zahraje. A třeba vymyslí i nějakou zajímavou odměnu pro vítěze a trest pro poraženého. Jenže se stalo něco, co nečekal. Vběhl do pokoje... A na gauči seděl Vrabčák. Vrabčák byl jeho nejlepší nepřítel, takže se nikdo nedivil, že tihle dva chtěli za každou cenu pokoj spolu. A učitelka k tomu svolila, i když si neodpustila komentář, že škola už si další náhrady škod nemůže dovolit... Ale teď tu Vrabčák seděl sám a Filip mohl přísahat, že ve chvíli, kdy se vrátil do pokoje, Vrabčák si natáhl gatě.

„Co tady děláš? Pojď, pudeme hrát karty. Kdo prohraje, bude muset...“ „Ne, promiň, já teď potřebuju chvíli... Soukromí.“ „Co blbneš, bude legrace...“ Pak to Filipovi došlo. „A co je tohle?“ Na posteli před Vrabčákem ležel kus papíru. Než ho Vrabčák stačil schovat, Filip se ho zmocnil a začal předčítat: „Péro mi vyzývavě trčelo, takže kluci se chopili připravených březových větviček a začali mne s nimi dráždit. Tak na kolik si troufneš?“ Podíval se na Vrabčáka s předstíraným překvapením. „To je ale pornáč! A pěkně zvrhlej, jak tak na to koukám. Ty sis tady honil, příznej se!“ „Vrat' to!“ „Nene,

zabavuje se!“ „Neblbni. Vrať to! Co když to někdo najde?“ „No právě, Vrabče, no právě. Co když to někdo najde...“ Schoval papír do kapsy. „Tak teď mě poslouchej. Co za to, když to nikomu neukážu?“ Vrabčák věděl, že je v průšvihů. „No... Já nevím.“ „Tak podívej. Po zbytek školy v přírodě mi budeš dělat osobního otroka...“ „To si zkus. A až přijedeme domů, Vlčák tě zkope dokulata.“ To byl dobrý argument. Ale přece... „No tak dobře. Tak ne celej tejden. Tak jenom dneska.“ „Hele, já fakt nemám náladu ti před ostatníma dělat poskoka...“ „Dobře. Tak uvidíme, jak se bude paní učitelce líbit...“ „Ne, ne počkej... Dobře, před ostatníma ne. Ale večer na pokoji. Od šesti večer až do rána budu jenom tvůj.“ „No, nevím, nevím... Já bych tě rád trochu ponižoval před holkama...“ „A všechno, co řekneš, splním bez odmlouvání. A budeš mi moc třeba i nařezat.“ To byla lákavá nabídka. Příliš lákavá, aby ji Filip odmítl. Kluci si plácli.

Odpoledne se vleklo. Kluci hráli karty, ale ani Filip, ani Vrabčák se nedokázali soustředit, protože věděli, co je čeká večer.

Jakmile hodiny ukázaly šest, Filip otočil klíčem v zámku. „Tak. A teď seš můj.“ Vrabčák měl trochu strach, co ho čeká. Dobře věděl, že každý rozkaz musí poslechnout, ať už mu bude jakkoliv odporný nebo bolestivý. Aby se po sborovně řešily jeho erotické povídky, to se radši nechá zbičovat od Veverčáka. Na druhou stranu věděl, že Filip je rozumný kluk a dobře ví, kde končí hra a začíná šikana. S těmi úvahami se postavil do pozoru a odříkal: „Pane Filipe, otrok Vrabčák k Vaším službám!“

„Tak zaprvé, slíknout donaha. Otroci hadry nepotřebují.“ Vrabec bez odmlouvání shodil kraťasy, tričko i trenky. Trochu se styděl. Ne že by to bylo poprvé, co byl před Filipem nahý. Loni o prázdninách ho Veverčáci zajali a k tomu už nějaká ta nahota patřila. Ale tady byl... Vlastně ve škole. „Lehnout na břicho.“ Vrabčák si lehl na postel, a tušil, co ho čeká. Filip vyhrabal ve skříni svoje džíny, vytáhl z nich pásek, a už to jelo. PRÁSK! PRÁSK! PRÁSK! PRÁSK! Vrabčák byl na výprasky zvyklý, pásek byl měkký a Filip je přeci jenom mrňous. Takže to zas tak hrozné nebylo. Ale Filip se rozhodl, že sílu vyváží počtem. Při dvacáté ráně dopadl pásek na citlivé místo. „Aúúú!“ „Ale ale! Slečinka nám začíná skučet. No ale my si nemůžeme dovolit, aby nás někdo slyšel.“ Filip prohrabal batoh a vytáhl ponožky. „Včerejší.“ Nacpal Vrabčákovi do pusy použité smradlavé ponožky. Následovalo dalších dvacet ran páskem.

„Tak. Konec hraní. Teď je čas pracovat.“ Lehl si na postel a otevřel si oblíbenou detektivku. „Ať je tady pořádek, než dočtu kapitolu!“ Pokoj v tu chvíli vypadal spíš jako po náletu... No prostě jako když tam bydlí dva třináctiletí kluci. Vrabčák nečekal a nahatý, se sešviháným zadkem, se pustil do úklidu.

„To stačí. Kontrola.“ Pokoj vypadal mnohem líp než na začátku, ale i tak Filip objevil pár nedostatků. Za každý z nich byla facka. „Tak. Teď mi uděláš úkoly.“ To bylo hrozné mučení. Zvlášť, když se ukázalo, že Filip se vykašlal na úkoly nejen za dnešek, ale i za včerejšek. Vrabčák sice slíbil naprostou poslušnost, ale tohle... „A... A nešlo by to vyřešit nějak jinak? Třeba zase řemenem?“ „Ne. Hezky sedni a piš.“ Hrozná muka. Potupně muset dělat úkoly, to už by Vrabec radši dostal rákoskou. Ale slíbil, že bude otrok, tak bude muset otročit.

„No, moc ses nepředvedl. Jestli dostanu hůř jak trojku, tak tě ta rákoska nemine!“ Pak si oba kluci dali pauzu. Samozřejmě, Vrabčák musel zůstat nahý, ale mohl si v klidu lehnout na postel a odpočívat, prý „aby měl dost síly na další mučení“.

Po chvíli Filip odložil detektivku a svlékl se donaha. „Tak pojd'. Teď mi uděláš dobře.“ Hodil Vrabčákovi krabičku s krémem na ruce. „A hezky pomalu, ne že budu za minutu hotovej.“ „Musím?“ „Jo! Ještě slovo a jdu za účou.“ Vrabčák si kápl krém na ruce a vzal Filipovu klukovskou chloubu do ruky. Nemusel dlouho čekat, postavil se prakticky při prvním doteku. „Ah! Aaahh! Áááááá! Ano! Ještě!“ Vrabčák sice sám honil teprve rok, ale už se považoval za „mistra oboru“ a pečlivě se snažil zjistit, kdy zrychlit, kdy zpomalit, aby se to jeho „pánovi“ co nejvíc líbilo. Trvalo to snad půl hodiny. „ÁÁÁÁÁÁÁÁ JÓÓÓÓÓÓ!“ Filip se propnul v zádech a vystříkal se tak silně, že pár kapiček přistálo až na políčke za postelí. „Teda, Vrabče. Ty seš úžasnej honič.“

Zavřel oči a pomalu se vydýchal. Otevřel je teprve, když uslyšel ozvěnu svých vlastních slov. „Tak pojd'. Teď mi uděláš dobře. A hezky pomalu, ne že budu za minutu hotovej.“ „Musím?“ „Jo! Ještě slovo a jdu za účou.“ Vrabčák držel v ruce diktafon. „Hele! Tohle jsme si nedomluvili!“ „No, já mám poct, že jsme si nedomluvili nic. To ty jsi mě vydíral. A teď to mám nahraný.“ Filip zuřil. Takový podrazy se mezi klukama nedělaj! „Neboj. Nikomu to nepustím. Naopak, hned to smažu. Když...“ „Jasně, jasně.“ Filip vytáhl povídku a vrátil ji majiteli. Ten ji hned zničil. „Ale to není všechno. Myslíš, že ti jen tak projde, že sem tě musel honit? To je sexuální zneužívání, kámo!“ „No a? Když nás o prázdninách mučíte, děláte nám mnohem horší věci. A my vám taky. A nikdy jsme do toho dospělý netahali.“ „No právě. My vám, vy nám. Když v tom jedeme všichni, nikdo nemůže na nikoho nic prásknout.“

Filip byl bystrý kluk a rychle pochopil, kam Vrabčák směřuje. Kdepak! Tady nešlo o vydírání, Vrabčák nikdy neměl v úmyslu nahrávku použít. Kdepak, šlo jenom o vyrovnání účtů. Vstal z postele a zvedl krabici s krémem na ruce. Vrabčák si lehl na jeho místo. „A hezky pomalu, ne že budu za minutu hotovej.“

Venku padla noc a na kluky v boudě padla únava. „Hele, všimli ste si, že ani jeden jste se nakonec nedrželi tématu?“ poznamenal Lišák. „Jako?“ „No, Kosák dostal vejřez za to, že byl neopatrný. Vlčák za ‚vypůjčení‘ časopisu a Vrabec proto, že ho Filip vydíral.“ „To jo, ale příběhy to byly hezký, ne?“ „Jojo, ale teď už deme spát.“ Netrvalo dlouho a brzy všichni usnuli. A věřte nebo ne, zdály se jim opravdu divoké sny...